

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Emendata aliquot loca ex Origenis in Iob commentariis, Cap. 8.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

quo eorum error iugulatus, funditusque deletus est, Catholicis porrexisset. Eius ergo lib. 3. de Fid. cap. ult. hæc verba sunt. Quid est aliud cur Homousion Patri Filium nolunt dici, nisi quia nolunt illum Filium Dei confiteri? sicut auctor ipsorum Eusebii Nicomedienensis Epistola sua prodidit, dicens: Si verum Dei Filium & increatum dicimus, Homousion cum Patre incipimus confiteri. Hæc cum lecta esset Epistola in Concilio Niceno, hoc verbum in tractatu posuerunt Patres, quod viderunt aduersariis esse formidini: ut tanquam euaginato ab ipsis gladio, ipsorum nefandæ caput hæresis amputarent. Hæc ille. Huius porro vocabuli commemoratio me admonet, ut quæ de eo loco cap. 37. Comment. in Iob, qui Origeni tribuuntur, in quod τὸ ὁμοῖον mentio fit, quid mihi videatur, exponam. Neque enim id tanquam de tripode dictum accipi à me velim, ut qui libentissimè ab hac sententia decessurus sim, si quis meliorem ac probabiliorē attulerit. Hæc igitur verba, Neque ergo ὁμοῖον aliquid eius est, &c. non ita accipienda esse existimo, quasi nihil omninò eiusdem cum Patre substantiæ sit (hoc enim in Filio & Spiritu sancto falsum est) sed de Deo simpliciter intelligenda, cum quo nulla omninò res condita eandem substantiam habet. Et certè in Græco ὁμοῖον πᾶσι αὐτῶν est, non autem αὐτῶν tantum. Quæ quidem præpositio id de rebus conditis intelligi debere indicat. Neque enim ad Filium quoque referendum esse patet ex ea ratione quam subnectit. His autem verbis Marcionem tacitè pungere videtur, qui, ut refert Theodoric. lib. 1. Compend. fabul. hæretic. in eius hæresi, animas humanas eiusdem cum Deo essentiæ esse contendebat. Atque huc quoque pertinere arbitror, quod Cap. seq. de Homousiasticis habetur. Vbi tamen pro apud Homousiasticas, legendum est, aduersus Homousiasticas. Est enim in eo ipso Græco codice, quo Perionius interpret vsus est, κατὰ ὁμοῖον. Nam cum illic ne vna quidem syllaba sit, quæ aduersus ὁμοῖον (ut eam vocem Niceni Patres acceperunt) faciat, liquidò constat alios hic ὁμοῖον notari, Marcionistas nimirum, aut alios eiusdem opinionis.

Emendata aliquot loca ex iisdem Commentariis.

CAP. VIII.

AUTHOR eorundem Commentariorum in Iob, siue sit Origenes, siue alius quispiam, antiquus certè vir & eruditus, Cap. 38. longam disputationem texit aduersus Genechliacos, plurimisque rationibus atque argumentis probat fidei natalitij notatione humanis actionibus nihil necessitatis afferre: proindeque vanos esse, qui in animaduertendis huiusmodi sideribus occupantur. Sed in eo cap. partim Græci exemplaris, partim etiam interpretis vitio, nonnulla ita reddita sunt, ut neminem esse existimem, qui commodum vllum sensum inde eruere queat. Quamobrem Lectori haud molestum fore puto, si quæ mihi mutanda videntur, hic breuiter annotaro. Ac primùm illud absurdum est, quod ὡς ἐγώ (.i. laudatus sum) transfert interpret, Dominus constitutus sum. Quis enim hoc æquis auribus audiat, Deum tum denique Dominum ab Angelis constitutum fuisse, cum ea quæ sub sensum cadunt, facere instituit? Proximè, ὀλιγοειδής vertit socordes & ignauios. malle ineptos & absurdos. Sed nimis ineptus sum, qui tam leue erratum notem, ac velut in mustaceo laureolam quærete videar. Illud verò fortassè non ita leue videri queat, quod aliquanto inferiùs sequitur: Sed cum non assequitur id, quod
verum

verum est, ait donum totum mendacibus periisse. Ex quibus verbis cum nullus sensus elici possit, quiquidem cum authoris mente conveniat, non equidē dubito, quin audacia mea apud candidum Lectorem facile veniam impetratura sit, si pro eo quod est in Græco, φησὶ δῶρον ψεύσιν παρεξολείδαι ἅπαι, substituam φησὶ δὲ ὧρον ψεύσιν, &c. id est, ait propter horarum mendacium .i. quia certa horarum spatia non satis comprehensa habuerit, omnem sibi operam periisse. Mox, pro animalibus, signa malim, ut apertior sit sensus. Ibidemque ex Græco hæc sic restituo: aut etiam propter signorum transitum, cum stellæ in alia loca, vel ad alia signa transeant, horæ comprehensio concedetur, aut si ea comprehenditur, &c. Non longè autem hinc in densissimis tenebris versatur interpret, atque ita multa peccat, ut nulla mihi causa videatur, cur iis proferendis ac notandis chartam onerem. Ac præterquam quod in sensu labitur, ne versus quidē ab oratione soluta internouit: qui tamen animaduersi atque intellecti non parum huic loco splendoris afferunt. Ego igitur ad hunc modum ea transferenda censuerim. Cum enim dixisti,

Ἦν δὲ Κρόνον ἐσίδης γέγραρον ἐν Κύβριδος οἴκῳ,
Γάλλυς ἢ μοιχὸς ἐνεπε τίω γένεσιν. id est,
Ædibus in Veneris Saturnus visus amœnæ,
Aut galli aut mœchi sidus habere docet.

Adhortans autem ad preces, ait:

Εὐχέσθω δὲ μοιχὸς ἀνὴρ καὶ ἄσωπτος ἀκοδοί,
Πόρνη καὶ μαλακοδὸς μὴ κατὰ γωνίαν γένεσιν. id est,
Oret ut & nequam, & fœdus dicatur adulter,
Non pathici atque hominis mollis habens genesim.

Atqui, ô bone vir, preces quâ vim habent ad sideris natalitij (hoc est fati) euerfionem? Nam ne genesis quidem genesis est, siquidem verum est quod profiteris, te omnibus dominari posse (hoc loco corruptè ac nullò planè sensu legitur in Græco, εἰς τὸ πάντων κρατεῖν δυνάσθαι τὸ ἀπάγγελμα, pro quo accommodatus fortalsè fuerit, εἰς τὸ πάντων κρατεῖν δυνάσθαι τὸ ἐπάγγελμα, iuxta illud, Sapiens dominabitur astris.) Quod si immutabile & inuictum est fatum, cur hortaris homines, ut precibus deteriores non sint: (Expedire enim eis libidinosi atque adulteris esse potiùs, quàm cinædis & mœchibus:) cum nihil ex huiusmodi precatione fructus ad eos redeat, qui huiusmodi natalitio fidere nati sint? Porro cum hæc duo inter se pugnent, nempe & diis pro maiorum malorum auerfione supplicare, & sideris natalitij fatum vbique vincere, profectò is qui vtrumque docet, amens est. Preces enim, fatum, si modò est, non possunt tollere. Hæc sunt quæ in hoc caput 38. annotanda censui. Nam quæ sunt eiusmodi, ut sensum non admodum labefactent, ea dissimulanter prætereo: ut quod paulopòst sequitur, Menander tantus vates, pro, tuus vates, ὁ σὸς, & similia.

BASILII & CHRYSOSTOMI lucubrationes quædam ab Erasmi
censura vindicatæ. CAP. IX.

MERITò fanè hoc nomine in multorum grauissimorum virorum offensionem Erasmus incurrit, quod nullis plerunque, aut certè non nisi frigidis & insulsis rationibus fretus, integros etiam libros prisca Patribus adimere non dubitavit. Quæquidem ipsius temeritas (quid enim id facinus libertatem appellem?) vtinam saltem in Latinis scriptoribus constitisset, nec ad Græcos etiam, & quidem primæ notæ Doctores sese porrexisset. Etenim, ut cæteros

B

In Regio
libro cor-
ruptè le-
gitur,
κυσ
πασιδος
οἴκῳ.